

[Undervisningsministeren]

det. Jeg tror, hr. Nørgaard Sørensen ved, hvorledes disse ting afgøres i et samarbejde mellem faglige udvalg og ministerium. Nogle steder er der cirkulærer, andre steder er der tommelfingerregler. Kort sagt, det er meget uigennemskueligt og ikke særlig systematisk. I den situation tror jeg hr. Nørgaard Sørensen må indrømme, det er nyttigt, at man helt konkret fra ministerens side kan begrunde, at en ændring nødvendigvis må foretages, for ellers er det svært at komme igennem med det.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg vil godt lige gøre den debat om dispensationer og lempelser lidt bredere, end den har været med undervisningsministerens svar her. Det er jo en kendt sag, at noget af det, vi har kunnet konkurrere på, og som har givet gode vilkår i Danmark på mange forskellige områder, har været et rimelig højt håndværksmæssigt stadi. Når vi diskuterer alt for mange lempelser og alt for mange dispensationer, er vi derfor nødt til at fastholde, at det ikke må gå ud over et niveau, som vi med flid igennem årene har opbygget. Det er afgørende, at vi fastholder, at der ligger en faglig kompetence på dette område.

Jeg er lidt bekymret for med de bemærkninger, der faldt fra hr. Tørnæs, og med de opfølgende bemærkninger, der har været fra ministeren, at vi her er på vej til at sælge noget væsentligt.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er for så vidt enig med fru Ritt Bjerregaard i det, hun har sagt, men vi skal heller ikke glemme, at de håndværkere og industriarbejdere, som skabte en af verdens mest avancerede industristater i 1950erne og 1960erne i Danmark, faktisk havde gennemgået en mesterlære alle sammen – under langt mere primitive vilkår end dem, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Til beroligelse for fru Ritt Bjerregaard kan jeg sige, at vi ikke er indstillet på, at der skal ske en generel, katastrofal slækkelse i kravene til godkendelse af lærlinge- og praktikpladser. Det, jeg sagde, var, at man kunne

forestille sig eksempler, hvor det er nogle centimeters loftshøjde, eller hvad ved jeg, der er afgørende for, at man ikke må bruges som uddannelsesinstitution. Der har vi lagt megen vægt på og direkte spurgt ministeren, om der ikke i den nuværende situation måtte være god grund til, om man dispenserede fra sådan nogle forhold, så også de, der i øvrigt ville kunne uddanne på et forsvarligt niveau, kunne have uddannelsespladser. Det var det, der lå i det.

(Kort bemærkning).

Nørgaard Sørensen (S):

Efter at have hørt undervisningsministerens svar og hr. Tørnæs' indlæg her, og eftersom jeg har hørt samtlige regeringspartiers ordførere lægge fantastisk megen vægt på denne lempelse af godkendelseskriterier og administration og bureaukrati, må jeg gå ud fra, at det er noget, der ligger regeringen og regeringspartierne stærkt på sinde, at man anser det for at være en væsentlig problemstilling – og det må selvfølgelig også betyde en væsentlig problemstilling for fremskaffelse af flere pladser. Det må vel også betyde rent logisk, at man har gjort sig nogle overvejelser over, hvor mange flere pladser der kan skaffes ved den noget luftige formulering, man har brugt om lempelse af godkendelseskriterier og lempelser af administration og administrativ praksis.

Derfor vil jeg gerne spørge: hvilken størrelsesorden af antal pladser er det, man tænker sig man kan fremskaffe ved lempelse af de godkendelseskriterier, som allerede blev lempet sidste år, hvor vi fik has på meget af den overadministration og det bureaukrati, der var opstået, og som vi fik ordnet ved hjælp af martspakken sidste år?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Så mange som muligt.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil godt indledningsvis slå fast, at jeg synes, det er meget positivt, at også denne debat om ungdomsarbejdsløsheden har vist, at der fra stort set alle partier i folketinget er en positiv vilje til at gå ind og få løst problemerne.

Vi er i den sædvanlige situation, at vi er enige om målsætningen. Så må vi diskutere,